

Nr 49.

Av herr **Lindström m. fl.**, om utökning av musikkåren vid Göta artilleriregemente.

1930 års försvarskommission åberopade i sitt betänkande vid behandlingen av armémusiken bland annat det uttalande, som de år 1928 tillkallade särskilda sakkunniga inom försvarsdepartementet gjort beträffande militärmusiken inom Stockholms garnison. Dessa framhöll, att man i huvudstaden måste hava tillgång till musikkårer av hög kvalitet. Deras tjänstgöring vore särskilt i representativt hänseende av mera krävande art än annorstädes. De skulle bland annat bestrida vaktparadstjänst och annan offentlig militär musiktjänst inför en allmänhet, uti vilken inginge såväl utländska gäster som talrika besökare från landsorten, en publik, som av de musikaliska prestationerna här bildade sig ett omdöme om vad svensk militärmusik kunde åstadkomma. Försvarskommissionen förordade också, att musikkåren vid Svea livgarde skulle vara av typ I, vilken typ dessutom skulle finnas vid Norrbottens regemente. I fråga om musikkåren vid Göta artilleriregemente i Göteborg gjorde kommissionen intet som helst uttalande; denna förutsattes allt fortfarande skola vara av typ III.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 225 vid 1936 års riksdag angående försvarsväsendets ordnande föreslogs beträffande musikkåren vid Göta artilleriregemente att denna skulle vara av typ III. Detta innebar i förhållande till den gamla organisationen av denna musikkårtyp en utökning av antalet beställningshavare med två, fördelade på en sergeants- och en vicekonstapelsbeställning. Musikkårens sammanlagda personalstyrka kommer därigenom upp till 18 man, i vilken summa dock inräknats såväl beställningen för musikdirektör som ock fyra beställningar för musikelever. Då musikdirektören i egenskap av musikanföreläsare vid utförandet av harmonimusik icke gärna kan traktera något instrument och då de fyra musikeleverna på grund av bristande färdighet ej heller vid sådana tillfällen kunna medverka i musikkåren, blir dennas numerär i realiteten 13 man. Vid en musikkår av typ I blir numerären vid enahanda beräkningsgrund 32 och vid musikkår av typ II 20 man. I förhållande till musikkårer av typ I och II blir numerären vid en musikkår av typ III alltså förhållandevis ringa, vilket främst övar inflytande på stämbesättningen. Då denna icke kan göras representativ förminskas värdet av musikkåren i vad gäller utförandet av harmonimusik.

I motioner i båda kamrarna, undertecknade av samtliga borgerliga och socialdemokratiska representanter för Göteborgs stad, föreslogs vid fjolårets riksdag att musikkåren vid Göta artilleriregemente skulle utökas till musikkår av typ II. Särskilda utskottet avstyrkte denna motion, huvudsakligen

av ekonomiska skäl. Så vitt man kan förstå fruktade utskottet att ett bifall till motionen skulle medföra liknande krav från andra garnisonsorter. Utskottet tog därvid knappast hänsyn till den särställning det enda regementet i rikets andra stad måste sägas intaga. Riksdagen följde sitt särskilda utskott, och musikkåren vid regementet i Göteborg bestämdes alltså till en musikkår av typ III. Det är vår förhoppning att riksdagen i år vid bedömningen av denna fråga skall ha möjligheter att behandla den mera grundligt än vad som kunde ske, då den vid förra årets riksdag försvann som en ytterligt liten detalj i det väldiga komplex, som hela den stora försvarsreformen utgjorde. Vi återkomma därför med framställningen från 1936. Våra motiv äro följande:

Då endast ett truppförband är förlagt till Göteborg förefinnes ju ur rent militär synpunkt icke samma behov av en större musikkårtyp som i de större garnisonsstäderna. Men även om den år 1936 beslutade musikkårtypen för regementets vidkommande kan anses vara tillräcklig för att bereda militärpersonalen den musikaliska förströelse, för vilken kåren är avsedd, torde emellertid vid behandlingen av med armémusiken sammanhängande spörsmål icke enbart böra uppmärksammas det rent militära behovet av viss musikkårtyp. Ett truppförbands musikkår har också stor betydelse som förenande länk mellan civilbefolkningen och den militära personalen under förutsättning att musikkåren har sådan organisation, att den verkligen kan utföra harmonimusik. Det torde vara ganska allmänt, att de militära musikkårerna tagas i anspråk för uppgifter av mera representativ natur, och detta är särskilt fallet för Göteborgs vidkommande. Det uttalande, som 1928 års sakkunniga gjorde om militärmusikkårernas betydelse för huvudstaden, torde också i praktiskt taget samma utsträckning vara tillämpligt på rikets andra stad. Under senare år har det ofta förekommit, att Göta artilleriregementes musikkår tagits i anspråk vid officiella tillfällen, men med den mindre typ av musikkår, som finnes, har denna representation helt naturligt icke kunnat fullgöras på sätt, som varit önskvärt. Ofta utför också musikkåren konserter åt sjukhusen i staden. Om vid sådant tillfälle, då kåren skall tagas i anspråk för konserter, någon av dess beställningshavare är förhindrad att tjänstgöra, måste, för att kåren skall kunna utföra sin uppgift på något så när tillfredsställande sätt, ersättare anskaffas genom att musikpersonal på övergångsstat eller i reserven tillfälligt anlitas. Kostnaderna här för måste bestridas på privat väg, ty statsmedel finnas icke att tillgå för ändamålet. Denna ordning kan dock icke anses tillfredsställande, utan bör erforderlig ökning av kåren beslutas.

För en utökning av musikkåren till sådan storlek, att densamma skall kunna fylla de uppgifter, som vid olika tillfällen kunna fordras av densamma, d. v. s. till minst typ II, erfordras ytterligare följande personal: 1 styckjunkare, 1 sergeant, 1 furir, 1 konstapel, 3 volontärer och 1 elev. Den härigenom uppkommande kostnadsökningen uppgår till i runt tal 17 000

kronor per år, i vilket belopp då inräknats kostnaderna för underhåll in natura åt sådan personal, som enligt gällande avlöningsbestämmelser är därtill berättigad. Denna kostnadsökning synes icke vara av den storleksordning, att densamma kan utgöra hinder för kårens ökning, helst som det 1936 antagna förslaget innebar en icke oväsentlig minskning i förhållande till de förut för musikorganisationerna utgående kostnaderna.

Med stöd av vad som sålunda anförts hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta, att musikkåren vid Göta artilleriregemente utökas till musikkår av typ II.

Stockholm den 22 januari 1937.

Rickard Lindström.

Gösta Rahmn.

Edgar Sjödahl.

Otto R. Wangson.
